

Kam jdeme?

„Jsi nervózní?“

„No ano, vždyť jsme teď začali. Ještě to ze mě neopadlo.“

„Víš vůbec, kam jdeme?“

„Co bys řekl?“

„Já myslím doopravdy. Víš *doopravdy*, kam tě teď vedu?“

„Tak zaprvé, ty mě jenom doprovázíš. A za druhé, není od tebe moc fér ode mě očekávat, že znám *opravdový* konec cesty, která teprve začíná. Když rozečítáš knížku, taky vždycky od první strany víš, jak dopadne?“

„Teď nečteme knihu.“

„Samozřejmě že ne. Kdyby ta povídka byla o tom, jak sedíme a v tichosti si čteme, nikoho bychom nezajímali, ať už by znal náš konec nebo ne.“

„A tobě to vůbec nevadí? Jak jsme lapení v pasti? Oba jsme tu, abychom sdělili myšlenku, aniž bychom si mohli vybrat, jaká ta myšlenka bude. Navíc ani nemáme dovoleno spolu komunikovat jinak než dialogem, nemluvě o tom, že jsme nuceni jít vpřed.“

„Ty se mnou jdeš z donucení?“

„Ne, jasně že ne. Moc dobře víš, že tak jsem to nemyslel.“

„Hrozně si na to ale stěžuješ.“

„Protože je to nefér. Vůbec jsme si nemohli vybrat.“

„Holt máme práci a tu odvedeme. Navíc ty tu práci neodvádíš nějak úžasně, ale prochází ti to, tak nevím, co ti tak vadí.“

„Jak to jako myslíš? Jsem tu? Jsem.“

„Ale přskočil jsi celou expozici. Teď už by bylo blbý se k ní vracet. Takhle se příběhy vyprávět nemají.“

„Nikdy nepochopím, jak to celý můžeš takhle klidně akceptovat.“

„Proč bych neměla? Ne každý je tak vysazený na to, aby si v životě šel jenom podle sebe, jako jsi ty.“

„Ale ty prostě bez boje přijímáš něco, co sis sama nevybrala.“

„Někdy je hezké nemuset si svou cestu vymýšlet sám. Vždyť ty to taky znáš.“

„To teda ne.“

„Minimalně tuhle cestu sis nevymyslel. Jenom mě doprovázíš k cíli, který jsem si pro sebe vybrala já.“

„K mému neutuchajícímu zmatení. Navíc pořád trvám na tom, že pořádně nevíš, do čeho se pouštíš. Pořád nemůžeš s jistotou říct, kam jdeme.“

„Vím, že jdeme spolu a že jdeme dál, až na daší stránku. Nestačí to?“

„Takže nic nevíš.“

„Všechno se určitě včas dozvíme. Kdybychom od začátku přesně věděli, kam jdeme, cesta by nebyla vůbec zajímavá. Děj by neměl žádné napětí.“

„A příběhy správně mají mít napětí?“

„Přesně tak.“

„Začínám si říkat, jestli by se ti nešlo líp, kdybys byla sama. Nemusela by ses zdržovat tím, že se mi to pokoušíš vysvětlit. A tohle je tvůj den. Nemám tě nechat to dojít samotnou?“

„Opovaž se. Co bych asi tak bez tebe cestou dělala? V tichosti rozjímalala nad tím, jak je svět velký, když jsi v něm sám? Ani náhodou, tohle je cesta nás obou, ať se ti to líbí nebo ne.“

„Protože beze mě by to nebyl dobrý příběh?“

„Bez tebe by to nebyl žádný příběh. Kdybych nevěděla, že jdu po tvém boku, vůbec bych neměla, jak určit, kam jdu.“

„Ještě by ses ke mně mohla otočit zády, nechat mě s mými protesty v prachu a vydat se opačným směrem. To bys pak taky věděla, kam jdeš.“

„Nebo by ses mohl přestat tak vehementně bouřit proti tomu, že prostě jdeme spolu, a mohli bychom si užít společnost toho druhého. To kamarádi občas dělávají, víš?“

„Nepředstírej, že se ti nelíbí shazovat ze stolu moje námitky.“

„Je pravda, že to naší cestě dodává hezký konflikt.“

„A napětí. Nezapomeň na napětí.“

„Jak bych mohla.“

„Ano. Jak bys jen mohla být na kratičkou chvíličku nehledět na to, že jsi jen postava v příběhu?“

„Na co jiného bych měla hledět? Ty snad víš, jak na to? *Chtěl* bys něco takého? Máš vůbec tušení, jak se chová a nad čím přemýšlí někdo, kdo není jenom sbírka písmen?“

„Určitě tolik neřeší, jestli hraje ve svém příběhu tu správnou roli.“

„Myslím, že by ses divil. A i kdyby, dovol mi ti připomenout, že my to prostě máme v popisu práce. Naše role v tomhle příběhu je to nejdůležitější, co kdy budeme mít za úkol. Mohl by ses aspoň pokusit o nějaký zajímavý děj, přidat naší cestě pár překážek.“

„Proč bych to dělal? Mám tě moc rád a mám pud sebezáchovy. Sice si hodlám dál stěžovat, ale chci, abychom dorazili v pořádku.“

„Ty jsi nemožný.“

„Neboj, už mě budeš muset snášet jenom chvíli.“

„To jo.“

„Co že zniš najednou tak pohřebně? Ještě nejsme na konci, nebo jo?“

„Co když dělám chybu?“

„To nemíváš ve zvyku.“

„Myslím to vážně. Co když si v poslední větě příběhu uvědomím, že jsem ho pochopila celý špatně?“

„Co když si před koncem příběhu uvědomíš, že ses tak bála, že nepochopíš všechno správně, žes nakonec nepochopila nikdy nic?“

„Nejsem zvyklá na to, že máš pravdu. Nelíbí se mi to.“

„Kecáš. Pravdu mívám pořád, ty to jenom odmítáš vidět.“

„Zase začínáš?“

„Ale vůbec. To bych si nedovolil. Ne, když už jsme skoro dorazili na konec.“

„Mrzí mě, že se musíme rozdělit. A že bys tuhle cestu pro nás nevybral.“

„Mě to nemrzí. Opovaž se to někomu prozradit, ale mně je taky vlastně docela jedno, kam jdeme. Jsem rád, že jsem mohl jít s tebou.“

„Slibuju, že tě dneškem neopouštím. Opravdu.“

„Já vím. A teď věřím, že je konečně čas na ten slib, kvůli kterému jsme celou tuhle pout' absolvovali.“

„Prstýnky máš?“

„Mám. Tady jsou.“

„Děkuju. Za všechno.“

„Za málo. Bylo mi sice ctí tě doprovodit, teď už ale musíš posledních pár kroků udělat sama.“